

חכרי מחננים היו מוכרים לי היטב. הגעתו לפנות ערב ללילה ונפגשתי עם החברים.

תוך כדי שיחה הציעו לי משימה. ביקשו ממני שאקח איתי חבילות, שיש צורך להעבירן ולמסרן לאיש "השומר" יוסף נחמני בפוריה. כיוון שאני רוכב למצפה ולא עבר את טבריה, שאלו האם אני מוכן לקבל עלי שליחות זו. תשובה הייתה חיובית. והיה לי ברור שיש כאן דבר מיוחד, ובכלל תמיד הייתי מוכן לעזור.

אמרו לי שנדרשת זירות לבב יפלו החבילות לידי השלטונות הטורקיים. לא אמרו לי על מה מדובר, ואני לא שאלתי. בלילה שמעתי שחופרים בחדר הסמוך ומוציאים דברים מתוך סליק.¹⁰ למחרת לקחתתי את החבילות שהיו לא מועטות, ובתוכן פנקסים וניירות שונים. העמשתי הכל בשקיים הגדולים שעל החמור, כשהאני רוכב עליהם. לא ידעת מהו החומר, ומה תוכן הנירות. היה איתי גם חץ גבינה גדול שנשלח מążחת המשפחות במטולה אל קרובת משפחה שלהם בכפרת.

את הגבינה שנotti מעלה הנירות ואני יושב על גב החמור, רגלי על השקם. בעברiy ליד המושבה מגדל נתקלתי פתאום בחיל תורכי שעמד בצד הדרך. עצר אותו, וכשראתה את הגבינה הורה לי לבוא אליו ולהתייצב לפני ה"זאבט" (הקצין). לא היה לי ברירה והלכתי אליו בין המטעים. שם, על סוכת שואירה, רבץ לו קצין תורכי צעיר שהתעצל לצאת. ביקש למכור לו חלק מן הגבינה. הסכמתי. החיל חתך חלק מן הגבינה ורצה לשלם. כמוון שסרבתי לקבל:Nsf. הקצין שאל מה עוד יש לי שם בשקיים. עניתי שיש לי חנת בישוב הצעוק ואלה חשבונות שונים ובזה נפטרתי ממנו והמשכתי בדרכי, עד שהבאתי את כל הכבודה ליוסף נחמני בשלום.

ארכיוון "השומר", אין לי כל ספק בכך, היה בידי ישראל גלעדי. נראה מזור חש מchiposhim בתקופת ניל"י העבירו אותו למחננים, שם הטמיןו אותו באדמה, פחדו. רצו להיפטר ממנו והחליטו להעבירו ליוסף נחמני בפוריה. אני ראיתי תמיד כייד וחשבו שלא ימפשו אצלם הרבה.

עד היום אינם ויחפשים את ארכיוון "השומר". לי ברור שהחומו שהערתי בזמנו הושמד, ואם הוסתר על-ידי יוסף נחמני, בוודאי לא נותר נומנו דבר היום.